

[Aksel Møller.]

skulle medvirke til en politik, som socialdemokratiet ville godkende, og hvordan den politik ser ud, formidlet af det radikale venstre, det ser vi i dag i de lovforslag, der nu er til behandling. Hele serien viser ganske tydeligt, at det radikale venstre, som har den fantastiske opfattelse, at dets indsats har været at forhindre socialdemokratiet i at få flertal i Danmark, igen har været parat til og nu er i færd med at forhindre socialdemokratiet i at få flertal i Danmark ved at gennemføre de væsentligste ting i socialdemokratiets politik. En sådan forsvarskamp giver jeg ikke meget for, den har været tabt gennem mange år.

Dertil kommer, at jeg tror, at det — som det ærede medlem hr. Erik Eriksen så klart skildrede det for et øjeblik siden — var samarbejdet mellem venstre og det konservative folkeparti, angrebet var rettet imod; man håbede at få skilt de to partier fra hinanden. Den højtærede økonomiminister har gentagne gange talt for fornyelse i dansk politik. Han har med megen stringens påvist, hvordan partiskellene ikke havde den samme vægt som før og i høj grad er historisk præget. Men så snart en naturlig udvikling fører til et samarbejde mellem det konservative folkeparti og venstre, gælder denne betragtning ikke; så er der ikke nogen glæde over, at partisystemet i dette land tilnærmer sig løsningen af de aktuelle opgaver, som står for.

Men hvad var nu det middel, det radikale venstre anvendte under forhandlingerne om regeringsdannelsen for at opnå det, som var dets inderste mål: at bane vejen for, at magten kunne blive i socialdemokratiets hænder? Det var netop at opstille et skel mellem det konservative folkeparti og det øvrige folketing. Aldrig nogen side har man set et så krampagtigt forsøg på at få en politik til at passe som det, det radikale venstre gjorde for at motivere dette. Man kunne lige så godt tænke sig en tilværelse, hvor kastemærkerne er det afgørende, og hvor de 180 000 radikale vælgere er af en højere kaste end de ulyksalige 384 000, der har stemt på det konservative folkeparti.

Det må have været en forfærdelig besmittelse for den højtærede økonomiminister og hans formand, den nuværende højt-

ærede undervisningsminister, at arbejde sammen med konservative ministre fra 1950 til 1953 . . . Den højtærede minister ryster på hovedet; ja, jeg kan heller ikke se, at han er blevet mindreværdig af den grund, men jeg kan heller ikke se, at han under det samarbejde har hentet erfaringer, som gjorde, at han måtte gennemføre den politik, han gennemførte nu ved denne lejlighed. Jeg må hævde, at han skylder os en forklaring: hvad var det for en politik, det konservative folkeparti sammen med venstre i regering og som ministre førte, således at den højtærede minister og hans parti herefter ikke kan regne med dette parti, det konservative folkeparti, for værdigt til at indtage en plads bare ved fodskammelen, dér hvor den højtærede minister og hans kollega, den højtærede undervisningsminister, er placeret? Jeg har ingen erindring om det. Når jeg ser ud over det, der sker i landets byråd mange steder, så er det samarbejde mellem det konservative folkeparti, venstre og det radikale venstre, somme steder kun mellem det konservative folkeparti og det radikale venstre.

De radikale har naturligvis måttet søge at stille en forklaring op. Vil de da sige, at det konservative folkeparti skulle holdes udenfor på grund af vor stilling til udenrigspolitikken? Så er de sandelig kommet fra asken og i ilden, når de nu befinder sig i regering sammen med det parti, som er initiativtager til NATO-pagten og har båret den gennem store vanskeligheder og mange påfristelser. Eller på grund af forsvarspolitikken? Jeg beder den højtærede økonomiminister veksle nogle ord med den højtærede minister uden portefølje hr. Viggo Starcke om hans syn på den nedskæring af forsvarsbevillingerne, som fandt sted i det forrige folketing umiddelbart før valget, nedskæringen med de 60 mill. kr. Og dog kan han være sammen med ham. Vi konservative er, det indrømmer jeg, måske noget uenige med det radikale venstre i vort syn på statens udlånsvirksomhed, idet vi mener, at når staten er kommet så langt ud økonomisk, at den skal tvangslåne hos befolkningen, tvinge pengene ud af den i to år trods det, at det kan komme til at ramme landets erhvervsliv meget, meget hårdt og i alt fald i flæng, er det ikke rimeligt, at staten påtager sig andre ud-